

Szabó András

Exodus

I. Üvegszemmel

Más szemmel nézem a világot és nem látok semmit.

Lelketlen csimbókokban hullott alá az éj, hogy ében lencséjén megmutassa a Göncölt. A toronyóra porcelánteste belerezzent az utolsó harangszóba, s némán átadta helyét, hogy mély repedéseinek évszázados szellemei folytassák örök táncukat.

A rozzant nádtetős házakban elhunytak a fények, és sárgafogú halál kísértette a gyermeki álmokat. A ráncos anya elsírta esti imáját, s míg lassan lecsordultak sápadt könnyei a kredencen, megköszönte az Úrnak ezt a napot. Előtántorgott a vén cigány a részeg világból. Elmorzsolta dohányának véres paraszát, s nézte, a szikes föld miként falja.

Sosem tudtam, miért fájt az öregnek az élet, hiszen én ott voltam vele. Én, akit szeretett. És csak azt akartam, hogy engem töltsön a pohárba, s becézzen, szomjazza fényem minden cseppjét... Érte akartam élni. Csak őbenne.

Sosem hittem, hogy Isten akarata volt elvenni őt tőlem. Anyám nem látta már az Esthajnal csillagát, s apám nem várta meg, míg a csendes keleti fény fölragyog. A kocsmából félúton megállt anyám sírjánál, s elmondta annak a virágillatú, drága asszonynak, hogy ő már nem tud könnyeket ejteni.

Sötét volt. A Hold, ki átadta magát a forró pokolnak, hogy égjenek meg a meg nem tett tettek, kettétörött az égen, és én sosem tudtam elfelejteni az utolsó találkozást. A lámpa mohón nyalta a petróleumot és finom fehér füstté nevelte. Lángját az üvegbura holt teste ezerszer törte meg, és szivároányszínű fényeket vetett az asztalon szorgoskodó hangyákra. Részeg szempár figyelte őket. A sötét szemekben tombolt a nyomor. Bennük cigarettafüstbe merült a múlt és penészes forraltbor savanyú szagát árasztotta a jövő összes gondolata.

Pillantása az órára tévedt. Gyűlölte az órát. Úgy érezte, egy élettelen gépnek nincs joga arrébb tolni az időt. A nagymutatót nézte, s bár nem látta, hogy mozog, tudta, ő az, aki megöli a perceket, a napokat és az éveket.

Lassú sötétség ereszkedett a szemére, eltűntek a gyilkos mutatók, és az egymásba kapaszkodó fogaskerekek egyhangú ketyegését felváltotta szívének szabálytalan verése, és telepumpálta ereit életének legszebb álmaival.

Izmos kezén, mint rózsza leveléről a harmat, csordult le a verejtékké izzadt savanyú bor.

Amikor ivott, gyakran álmódott. Tudta, hogy álmodik, ha iszik, és ő szeretett álmódni, mert tudta, hogy eljön és együtt lehet vele, hogy szeretheti és cserébe szeretetet kap.

Ma is eljött. Virágillata volt és szerettek egymást. Ő, aki eddig csak élettelen látott, megérinthette, ölelte, és nem akarta elengedni.

Lágy szellő csordogál a halálra ítélt fák között. Lágy és hideg. Halálos ágyán az ős végrendelkezett, és ellopta a fákról díszeket, hogy lenn a föld mélyén keressen álmának helyet.

Bemutatjuk Szabó Andrást

Most érettségizett, Karcagon él. Versek, költői prózát ír. A Jászkunságban publikált először.

Lett is neki. Csak elfelejtett visszajönni.

Szépen temették az ősz, az öreg. Hantján három gyertya égett. Csendet akartak, hát elküldték a népet. Múvirág, s könny csak azért nem kell, hogy a romolt világ keserű epével üljön zabálni a tor asztalához.

Mindhárman jól tudták, miért van itt rabszolga, s király: hogy megnézzék a telet. A bozontos vén telet. Mert ő lesz a soros.

II. Szilencium

most húzzuk a szánkat.
öreg fiatalok; – mi ketten
csongor és tünde.

Olyan volt az egész, mint egy hatalmas homokóra. Egyetlen porszem a Galaxisban. Lassan hullottak a parányi homokszemek és a tizenhetedik boldogtalan karácsonyra teljesen megöszültem.

Nem hallok, nem látok. Belezuhantam emlékezetem mély tengerébe.

...emlékszel? Régen órák hosszat is el tudtunk beszélgetni egyetlen porszemről. De most minden megváltozott. Lehullottak a sárga levelek. Tizenhét éves öregember vagyok... Talán azért hagyta magamra, mert bolondnak tartottál. Szerettelek volna hazakísérni.

Gyöngéden végigsimítottam a Hernádparti köveket, s megmártóztam az élet vizében. A börszelencéből sodortam egy cigarettát a tengerké Nap utolsó sugarában, és mulatságosnak találtam az öreg veteránokat. Esernyővel ugráltak a cécei templom tornyából. Beszélgettek, cigarettáztak. Két nevetés között legördítettek egy-egy ötcentes szilvát, és szörnyülködve nézték néhány társukat, akik az átlagosnál gyorsabban járták meg az utat, s mint megannyi tűzok, hatalmas szárnyakkal törtek utat abba a világba, ahol tér és idő ismeretlen.

Később valamennyien együtt énekelték a 90. zsolttárt, s néhányan lenn a földön hazazavarták gyermekeiket, mondván, ezt még ők úgy sem értik. Aztán elmélyültek gondolataik kietlen ösvényein, s felkészültek arra, hogy mit fognak mesélni gyermekeiknek, az agyonragott Hófehérke helyett. És várták, hogy végre eltűnjön a Nap a szürke horizonton. De nem tűnt el. Nem tért nyugovóra. S az emberek, az élő történelemlékönyvek így okoskodtak: „Valami gubanc lehet ott azokkal az esernyőkkel.”

Elaludtam lenn a parton. Most végre sikerült, amire már évek óta vártam: utoljára sírni. Cigarettafüstben.

Magával ragadott a hajnali ár, mert más szemmel néztem a világot és nem láttam semmit. De mégis féltem köztetek, mert kevés volt az, ki nekem nem árthatott.